

Alena a modrá veverka

Na lavičce v parku odpočívala žena. Už se jí špatně chodilo. Ale ne... pohádka musí začínat bylo nebylo a hrdina musí být vyslán na cestu, nejlépe na konec světa pro živou a mrtvou vodu, aby nakonec pomohla nejvíce jemu. Nebo ne? A co když se pustí na cestu dovnitř...

Byl jednou jeden park.

Takový jaký známe všichni.

V ničem nebyl výjimečný.

Na žlutočervené lavičce, kterých bylo v parku nespočet, seděla nastávající maminka. Měla už tak velké břicho, že musela stále častěji odpočívat.

Jmenovala se Alena.

Okolo ní právě procházely děti ze školky. V zástupu po dvou. Držely se za ruce a štěbetaly jako ptáčekové. Na konci šly největší děti. Holčička s rozpustilými vlásky sdělovala kamarádce s vážnou tvářičkou: „Viděla jsem ji. Ale táta s mámou mi nevěří.“

Druhá dívenka v červených šatičkách trochu rozpačitě ale se zájmem vykřikla: „Modrou veverka?“ „Jo! Tam. Na konci parku“ a ukázala ta vlasatá někam dozadu za ně.

Děti se vzdalovaly.

Žena se ztěžka zvedla z lavičky. Za dva týdny bude mít také malou holčičku, pokud to na ultrazvuku viděli správně. Usmála se sama pro sebe a odbočila směrem domů.

Najednou ji zasáhl nevýslovný smutek. Skoro jí podlomil kolena. Jako vždy netušila, odkud přichází.

Kráčela dál k domovu, ale čím dál víc cítila, že se jí tam nechce. Něco ji nutilo obrátit se a jít tam, kam ukazovalo děvčátko ze školky. Váhavě se otočila a krok za krokem se vzpouzela rozumu, který ji zrazoval od takové pošetilosti a radil vrátit se domů.

Došla na kraj parku a ztuhla.

U srázu, který nebyl volně přístupný, stálo drobné dítě. *Jak se mu tam, proboha, podařilo dostat?* běželo její vyděšenou myslí.

Promnula si oči, jestli jí nešálí zrak. Postava tam byla stále.

Dobrych třicet metrů od stráně začínal plot, který nikde nekončil. Odděloval lidi od lesa a příkrého svahu.

S hlasitým tlukotem srdce se rozhlížela. Určitě někdo někde pletivo zničil a dítě prolezlo dírou.

Běžela podél plotu nalevo, ale nikde se nedal podlézt, nikde žádná díra. Jako naschvál po stezce nešel ani jeden pejskař. Všichni byli v práci nebo zalezlí doma. Dítě tam pořád stálo. Bála se na něj

zakřičet. Co kdyby se leklo a udělalo neuvážený krok? Říkalo se, že stráž je strmá a pod ní byla dálnice. Možná by ji ani neslyšelo.

Přes svou těžkopádnou chůzi se stále snažila rychlým krokem hledat, čím by mohla roztáhnout oka plotu. Když zase zvedla hlavu, osůbka se otočila vlevo a vydala se směrem k lesu...

Nééé, křičelo celé Alenino tělo.

Ale postavička již mizela mezi stromy.

Vždycky ji ten les nalevo od srázu lákal.

Ale hodné děti plot nepřelézají.

Byl to zapovězený les, a pokud věděla, tak nikdo z okolí do něj nevkročil. Byl odnepaměti oplocený a snad ani nikdo nikdy nehledal jeho konec. Říkalo se, že je až desítky kilometrů dlouhý.

Pohodlnější bylo do dalších městysů objíždět les po silnicích. Cesta podél plotu tak zarostla. Od páníčků byla vyšlapaná jen tak daleko, kam až nejdál se zaběhl některý z pejsků. Ani její prababička, když se jí jako malá ptala, si už nepamatovala, kdo kdy oddělil plotem les a stráž od sídliště. Jenom jí pověděla a ztišila přitom hlas, že poslední historka vypráví, že tam žijí na věky duše ztracených dětí a možná proto vznikl plot... Nedořekla, protože maminka se na ni zle podívala a prabába už ji pouze rychle ujistila, že se dnes děti neztrácejí a ty, co nemají rodiče, žijí s tetami ve velkých domech.

„Duše ztracených dětí? Co to je babičko?“

„Neplet' holce hlavu dušemi, už takhle má fantazie dost. Prostě tam nikdo nechodí a hotovo. Kdo ví, co tam je, když je to léta zavřené, určitě tam jsou spadané stromy, bezdomáči a tak.“

Není divu, že babička už nic neřekla a ona na to pak už zapomněla nebo se bála zeptat.

Polední Slunce ji zmatenou tlačilo domů. Byla to jen další ulice domků od místa, kde rozpačitě postávala. Nakonec vytočila linku a oznámila policii, co viděla. Ubezpečili ji, že místo za deset minut zkontrolují a kdyby něco, ozvou se jí jako svědkyni.

Bárt ji radostným kmitáním ocasu přivítal. V mikrovlnci si přihřála polévku, ale sotva ji dojedla. Byla tak z podivného zážitku znavená, že se odploužila do postele.

Něco házela do popelnice. Viděla zvednuté víko, ale nedařilo se jí zaostřit na tu věc, kterou tam holčička hází. Podívala se do její tváře. Byla bolestí stažená, žal byl téměř **nahmátnutelný**, ale oči se dívaly studeně. Ani vidu po slze. Byly vyschlé a prázdné. Ve tváři šestileté malé holky nedětské. *Co se to tenkrát stalo. Co jsem vyhazovala?* Cítila v sobě smutek tak hluboko, že ji opět rozbolely nohy. Jako by nechtěly už nikdy nikam jít. Začalo jí docházet, že odtud je tenhle tíživý pocit, který ji během života tak často přepadl a nic na něj nezabíralo. Potřebovala zjistit, co tenkrát vyhodila. Možná by si vzpomněla na další souvislosti. Jenže obraz se vytrácel, až byl pryč. Kdyby uměla

malovat, možná by se jí podařilo ho zachytit. Neumí. Sotva zvládne domeček, kočičku a pejska. Možná ještě rybu a hada.

Domem se rozlehlo zvonění a vytrhlo ji tak z podivných snů. Rukou zašátrala až nahmátla na stolku mobil. Policejní hlas jí ubezpečil, že v plotu nebyl nalezen žádný otvor, kudy by mohl někdo prolézt. Dva policisté prohledali také stráž z druhé strany k lesu, ale nenašli nic, co by vedlo k domněnce, že někdo lezl nahoru. Nemají hlášeno žádné pohřešované dítě ani mladistvého. „Ozvěte se, kdybyste ještě jednou za plotem někoho uviděla.“

Poděkovala a zavěsila. Chtěla vstát, ale cítila se stále slabá... znovu jí únava zatlačila víčka. Ještě chvíli se přesvědčovala, že už musí zůstat vzhůru... a pak znovu upadla do mátožných snů.

To stačí, přerušil její spánek hlas, až se vyděšeně posadila a rozhlížela, zda někdo nevešel k ní domů.

Nakresli postavu se sukýnkou.

Omámeně vstala a došla k psacímu stolu s přáním, že musí najít aspoň jednu pastelku. *Kdyby už byla dcera na světě, pastelky by určitě měli.* Takhle o tom pochybuje. Prohledávala jeden šuplík za druhým. Zbýval poslední. Rozhodla se, že tam nějaké barvičky prostě jsou. Když si člověk zhmotní přání, tak se vyplní, radily chytré knihy. Otevřela zásuvku, nadzvedla slídové desky a množství papírů, zajela rukou dozadu a nahmátla placatou krabičku. Rychle vytáhla ruku a zajásala. Držela v ní pouzdro/škatulku z pevného papíru uvnitř se šesti voskovkami. Přičichla si k nim a pocítila vůni z dětství, kterou už dávno dávno zapomněla. Sedla si na otočnou židli a natáhla se pro papíry. Obřadně si všechno vyskládala na stůl před sebou. Papír naklonila doleva, jako je to kdysi učili ve škole a vytáhla voskové barvičky. Popadla oranžovou a jemnou linkou nakreslila obrysy malé holky. Musela se usmát. Byla to přesná kresba, jako když byla předškolák. Její výtvarné umění se dál nerozvinulo. Tehdy ale určitě měla dojem, že nakreslila umělecké dílo. Teď ještě popelnici. Musí mít otevřené víko. Lehounce ji černou voskovkou vybarvila, protože šedivku neměla. Popadla modrou a holčičce nakreslila v ruce veverku.

Zírala na modré zvíře a oči se jí zalily slzami, ale nemohly volně stékat, protože jim to někdo zakázal. Zaplavovaly ji uvnitř. Viděla, jak si vzala tenkrát modrý sprej na vlasy. Už si nevzpomínala, kde ho našla, snad ho rodiče koupili na nějaký karneval... Vybavilo se jí, jak nastříkala svou plyšovou veverku na modro. Jak se z toho radovala, že má veverku stejnou jako ta, co běhá v parku. Obraz náhle potemněl a slyšela, jak na ni křičí máma s tátou, kdy už bude normální holčička, proč musí všechno zničit, žádná modrá veverka neexistuje, ať už nepovídá nesmysly a chová se jako všechny děti a nevymýšlí pořád blbosti. Plyšové zvířátko vyhodila a přísahala si, že už nebude jiná.

Alena tiše seděla. Miminko ji v břiše nesnesitelně kopalo.

Musí se vrátit.

Zvedla se s těžkým srdcem, ale s odhodláním, že to dokáže a plot rozstříhá, když tam dítě znovu uvidí. Vzala si do batohu zahradní nůžky. Bárt vyběhl ze dveří s ní a vrtěl radostně ocasem.

„Kamaráde, nemůžu tě vzít s sebou. Až se vrátím, tak půjdeme na procházku. Teď čekej a hlídej,“ podrbala ho za ušima. Z chodníku se po chvíli ohlédla a viděla, jak pokorně a věrně sedí na dvorku a hlídá jejich domov.

Co když tam nebude? Co když zase zmizí? Třeba navždy. Běželo jí hlavou. *Musím se s ním vidět. Musím mu toho tolik říci. Nebo ono mně?* Miminko se při chůzi zase upokojilo. *To bude houpálek, co bez natřásání a pohupování nevydrží ani minutu*, pousmála se sama pro sebe. Začala se na něj nesmírně těšit. Možná tohle všechno podstupuje kvůli němu, napadlo ji.

Srdce jí zareagovalo snad dřív než oči.

Byla tam.

Už jí bylo jasné, že je to holčička.

Tentokrát nestála zády, ale tváří k ní.

Alena šla co nejbližší k místu, kde začínaly stromy a nebylo tam tak vidět od domů ani paneláků. Sundala batoh a jedním tahem otevřela zip. Vyndala nůžky, když zvedla hlavu a chystala se k přestřížení prvního drátu, uvědomila si, že něco zvláštního tak na dva metry od sebe vidí.

Nevěřicně se jí rozšířily oči údivem. *Kde se vzala branka? Předtím tam přeci nebyla nebo?... Ale ne, policisté si jí také nevšimli.* Spěšně se k ní vydala a zjistila že je pouze na záklopku. V duchu zaklela, že ji strážníci neviděli, co kdyby se tam dostalo více dětí? Odklopila zrezivělý kov, odsunula bránu, prošla, ale zůstala stát. Má se potichu přiblížit nebo nejprve zavolat? Uvědomila si, že stráž nemůže být tak prudká, jak jí říkávali rodiče, když tam páni v uniformách zezdola vylezli. Možná to bylo v dětství jen nějaké zastrašení...

Mrkla na postavu.

Stála na okraji a dívala se.

Neviděla její rysy, netušila, co prožívá.

Dívěnka pořád byla na svém místě.

Alena se podívala zpříma na dítě a vydala se na cestu k němu.

Začala rozeznávat detaily: oranžové šatičky, bílý svetřík a bílé punčošky, dva culíky.

Bylo to divné.

Takové oblečení nosila, když byla malá.

Zastavila se a maličko couvla.

Na svém těle cítila zježené chloupky. Ještě se může otočit a na všechno zapomenout. Už sem nemusí nikdy chodit. Co když ji dítě něco udělá?

Za chvíli se velmi pomalu a ostražitě opět rozešla k dítěti.

Pořád nevěděla, jestli má na ni zavolat. Srdce jí říkalo, ať nevolá, rozum byl proti a sešikovával slova.

Něco ji vedlo blíž a blíž, i když touha utéci byla stejně velká.

Měla před sebou ještě tak patnáct kroků.

Viděla, jak holčičce nějaká věc vypadla na zem a vydala se do lesa.

Počkej, chtěla zakřičet, ale v krku cítila knedlík...

Dívka mizela v lese a Aleně se zdálo, že byla najednou vyšší a zahlédla snad nohy v ryflich.

Došla k místu, kde dítě něco upustilo. Zjihle zvedla umolousanou modrou veverka. Chlupy měla ztvrdlé. Sprej jí je poničil a dlouhá léta byla znát... Plyšáček byl menší, než jakého si ho pamatovala.

Láskyplně veverce přejela prstem po hlavičce.

Vydala se do lesa.

Nikdy nebyla v lese sama. Napětím se jí napnuly všechny svaly a vybičovaly smysly. Bezdomáči, úchylové, loupežníci, lišky, divoká prasata, jeskyňky... Kam se proboha vydala? S očima na vrch hlavy prozkoumávala prostor před sebou. Jak se z toho lesa dostanu, pokud zabloudím? Vždyť ani nevím, kudy mám jít. Co když to byl všechno nějaký přelud? Zvuky lesa nabývaly na síle. Strachy se jí stahovalo hrdlo, nemohla by ani zakřičet, kdyby ji něco přepadlo. Má spoustu zdravého rozumu, vezme nohy na ramene ještě včas...

Náhle byla na deset kroků od ní.

Viděla, že dívenka je téměř průhledná v obličeji a tvářila se rozzlobeně. Ruce měla zarudlé a Aleně to připomnělo, jak si kdysi v zimě v obyčejných rukavičkách hrála na sněhu a pak měla málem omrzliny a strašně dlouho plakala bolestí. Nikdo jí je nezahřál.

I v takovém teplém letním dni je promrzlá? Co budu dělat?

Zbývalo možná sedm kroků a Alenu děsilo, že dívka potřebuje pomoc, ale zároveň jí z očí šlehají nenávistné blesky.

Pět.

Alena pocítila svůj starý známý žal v takové síle, že se nemohla nadechnout. Jako by jí zmrznul dech.

Stála pouze na krok od ní. Bezděky si sáhla na záda. Měla je teplá. Ale na přední části těla jí naskočila husí kůže. Uteč! Vykašli se na to. Je to bláznivý. Zase se chováš nenormálně.

Alena neposlechla.

Došla k malé Alence a vzala její prokřehlé ruce do svých. Objala je jako malé tlapičky a začala je svým dechem zahřívát. Už necítila sama v sobě chlad. Představovala si, jak jí prochází skrze její ruce žár a putuje těmi drobnými ručkami do celého tělíčka. Holčička začínala nabírat barvu. Z řas jí

spadly sněhové vločky a ona jimi zamrkala. Na tvářích se jí rozpustily dvě zamrzlé kapky a stekly. Ale to byl jen sen, ve skutečnosti stála jako tvrdé Y a strachy se nepohnula ani o píd', neobjala dívčiny ruce, jak by si přálo její tělo a srdce, stála a civěla...

Před ní náhle stála dospívající dívka v modrých ryflích a černém topu. *To snad ne, to je ten, co jsem si koupila za první větší peníze, které jsem si vydělala na brigádě*

„Přinesla jsem ti veverku, která ti vypadla,“ řekla nesměle.

„Čekám tady na tebe už téměř dvacet sedm let,“ ozval se příkrý hlas, který se na konci zajíkl snad smutkem.

Alenu zabořilo u srdce.

Instinktivně položila ruku na dítě ve svém břiše.

Uslyšela svůj hlas z dětství.

„Alenko! Promiň... Jestli můžeš. Zapomněla jsem...“ a zalkla se... další slova už ze sebe nemohla vypravit.

„Opustila jsi mě!“ vyštěkla jí do tváře a zvláště našpulila rty.

„Já?“

„A kdo jiný!“ podívala se na ni úkosem. „Veverku jsi vyhodila a mě si doslova vyhnala!“ sykla.

Rozhodila bezmocně rukama. „Musela jsem. Chtěla jsem být takovou, jakou mě chtěli mít rodiče. Potřebovala jsem, abys zmizela.“

Alena slyšela, jak dává do slov to, co kdysi učinila pro pouhé přání vyhovět rodičům a být hodná.

Vyhнала sama sebe. Co teď s tím? „Nevím, jak tohle mohu odčinit. Co udělat, abys mi odpustila?“

„Copak se dá vrátit čas!“ ušklíbala se holka.

„Mám nějakou možnost všechno napravit? Být s tebou?“

„Ne. Tolikrát už jsem tě volala, ale vůbec jsi neslyšela. Víš, jak jsem byla zoufalá, že jsem zůstala sama! Když jsem dospívala, tak jsi byla taky pryč... pořád jsem na tebe čekala,“ odmlčela se, „**až to miminko v tobě ti pomohlo a tys mě uviděla. Přes něj konečně začínáš vnímat sama sebe.**“

„To není ale dobře. To zní skoro sobecky,“ **zhrozila se.**

Dívka nevěřicně zakroutila hlavou.

V teplém podvečeru se stín prodlužoval. Její stín se spojil s druhým.

Alena bloudila očima. Nemohla se najednou podívat do očí té mladší. Kdo to z ní mluvil o sobectví? Copak mohla milovat a pečovat o druhého, když nemilovala sama sebe? Měla se vůbec někdy ráda? Opravdu ráda taková, jaká je? Spíše byla tou, jakou ji chtěli mít jiní.

„Co bys chtěla naučit své dítě nejvíc?“

„Ježíš, já nevím... Snad aby bylo takové, jaké je. Abych mu nesebrala jeho příběh.“

„A jak bys ho to chtěla naučit, když jsi to sama ztratila?“ Dívka pravdy vyslovovala, jako by se

nechumelilo.

Alena vzdychla a rezignovaně pohnula rameny... Jak se nesnášela za tento odevzdaný postoj...

„Co myslíš, žes dostala za úkol tady na světě?“

„Pečovat o druhé?“

„Cccc...! Mít se ráda.“

„To je můj úkol? A na tolik let jsem ho zazdila...“ opět vzdychla. Avšak poté učinila poslední krok, ve kterém byly desítky krůčků jejího rozpadajícího se světa.

„Nastav ruku,“ velmi jemným tónem pokynula Alence.

Na ruku jí položila plyšovou veverku a přikryla ji svou dlaní shora. Její prsty se dotkly dívčina zápěstí.

Dívka přestala mít promrzlé ruce a za chvíli se jí vrátila barva do tváří.

Dlouze se dívaly na sebe... Pak obě zavřely oči jakoby je vedlo společné srdce i stejný rozum.

Rozlil se v nich klid a jejich těla prostoupily všechny odstíny modře.

Žena uslyšela tichounký smích. Zaraženě opáčila: „Čemu se směješ? Jsem ti k smíchu?“ a otevřela oči. Před ní už zase stála malá holčička v oranžových šatičkách a bílých punčoškách. Smála se šťastně, bezstarostně jako to umí výhradně děti... Aleně nejdříve cukly koutky, pak se udělaly d'olíčky, až **se konečně také uvolněně rozesmála**.

Alenka ji pustila, ale okamžitě se k ní ze strany přimáčkla. Dítě v ní se převálilo. Začaly se znovu smát, až jim z očí vytékaly stružky slz a odplavovaly to, co bylo za smíchem schované. Utíraly si je cípy šatů...

Po chvíli se společně posadily na zem a velká Alena vzala malou Alenku na klín. Alenka si položila hlavu na srdce ženy nad druhý život v jejím lůně.

„Já vím, kde je,“ špitla.

Aleně poskočilo srdce radostí. „Já to vím taky,... půjdu tam s tebou, i když mi naši nevěřili, že existuje.“

Vzaly se za ruce, vyšly z lesa a za chvíli prolezly **brankou** zpět na cestu a kráčely k parku.

Sešly z upravené cesty. Procházely pod rozložitými starými stromy a po chvíli se u jednoho zastavily.

Byla tam.

Modrá veverka.

Stiskly si ještě více ruce a už ani nemukly.

Alena cítila, jak z ní vyprchává smutek, který nosila dlouhá léta v sobě, i když k němu nebyl očima rozumu důvod.

Když se vrátila domů, z pravé kapsy vytáhla plyšovou veverku, posadila ji na parapet u

kuchyňského okna a přísahala si, že svým dětem bude věřit a vyprávět jim příběh o modré veverce, i kdyby ji samy neviděly.